

ОТМЪНА

Биволитъ едвамъ пристъпяха. Отъ устата имъ се спускаха нишки свѣтла плюнка. Плугътъ пукаше и превръщаше едри чимове.

Изъ браздата крачеше малкиятъ Нико. Главата му стърчеше само педя надъ дръжките на плуга, но дребосъкътъ подвикваше, като старъ:

— Де, деее! Алъ, мачеее! Хъсъ! Кжде, кждее?

Слънцето горѣше краката, ржцетъ, лицето, сякашъ лепѣше вжглени. Нико бѣше страшно изморенъ. Снощи посрѣдъ нощъ докараха сѣното. Тая сутринъ майка му още въ зори поведе жетваритъ, а той впрегна и хайде насамъ. Баща му бѣше въ запаса. Стърнишките трѣбваше да се подметнатъ, дордето не се спечатъ. Кой, ако не Нико?

Единиятъ биволъ сви къмъ кръстцитъ и плугътъ се отплесна.

— Хъсъ, хъсъ, Рогачъ! И азъ искамъ сѣнчица, ама нѣма още. Хъсъ въ брезната! — заби бода въ дебалата му кожа орачътъ.

Биволътъ превъртѣ мазна опаш-

ка и покорно се оправи. Нико закрачи изъ чимоветъ, като на сънъ. Наближи синора. На хроста писна натжжено синорниче:

— Чи-ци-циу! Пи-циу!

— Стоой! — викна Нико и събори плуга да остърже палешника.

Едри капки потъ се стекоха по изгорѣлото му лице. Той ги пребърса съ лакетъ и изправи плуга.

— Хайде, хъсъ! Хъсъ! Назадъ, Карамане! Обръшай се, хей!

Плугътъ запука обратно. Орачътъ едвамъ държеше главата си изправена. Той тръпнѣше и политаше. А малката птичка канѣше отъ синора:

— Яя-по-спи! По-спии! Хей, Ни-коо! По-спии!...

— Бива! Да поспя! Знаешъ ли какъ ми се спи? Край кръстцитъ и сѣнчица има, ама не е работа. Баремъ още една леха да изкарамъ, че тогава ще видимъ! — завлича вече очи Нико.

Дѣсниятъ биволъ пакъ сви къмъ кръстцитъ. Нико викна високо, изскочи отъ брезната съ копралята, ала не можа да го бодне.